

[Arentoft]

at der påhviler Danmarks Radio/TV en stor opgave med at afbøde denne alvorlige misinformation af befolkningen.

Tinget går derefter over til næste sag på dagsordenen.«

Første næstformand (Enggaard):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår ligeledes i forhandlingen.

Gert Petersen (SF):

For nylig kom den amerikanske præsident Reagan til at sige, at han godt kunne forestille sig en atomkrig, uden at supermagterne blev nødt til at trykke på deres strategiske knapper. Bagefter gav Reagan nærmest russernes afdeling for misinformation skylden for denne udtalelse, og det fik herhjemme dagbladet Information til i en leder at antyde, at Reagan måske er sovjetisk agent i Amerikas Forenede Staters regering. Men det skal jeg hermed afkræfte, for allerede i 1979 skrev USAs stabschefer i deres årlige oversigt – på engelsk – »Military Posture« følgende:

»... i det tilfælde, at aggressionen ikke kan bremses med konventionelle midler, råder teatrets ...« – det er sådan et generalsudtryk; de mener det europæiske områdes – »... nukleare styrker over tilstrækkelig kapacitet til at udkæmpe slaget og har mulighed ...« – det engelske ord er opportunity – »... for at afslutte konflikten, uden at det kommer til strategisk kernevåbenkrig.«

Det skal oversættes. Det betyder på dansk: NATOs europæiske atomstyrker er stærke nok til at kæmpe alene, og de har en vis mulighed for at afslutte krigen, inden det kommer dertil, at Sovjet og USA skyder direkte på hinanden med deres atomrakter.

Reagan sagde altså ikke noget nyt, men denne gang var der en vågen europæisk journalist fra en af de aviser, som mange i salen her åbenbart ikke kan lide, nemlig Frankfurter Rundschau i Vesttyskland, som forstod at tolke den kode, hvori man udtrykker sig.

Teorien om en sådan atomkrig, der begrænses til Europa, er efter min opfattelse sandsynligvis forkert. Jeg har svært ved at forestille mig, at de beslutningstagere, som er gale nok til at slippe atomkrigen løs, straks bagefter skulle blive i stand til at handle køligt og rationelt og inddæmme den. For mig

er det mest sandsynligt, at den krigsførende part, der først kommer i klemme, omgående vil udvide krigen for at komme ud af klemmen.

Men for den politiske ageren, den politiske optræden i dag omkring oprustningen, strategien, krigsforberedelserne osv. er selve denne tro på, denne teori om, at en atomkrig kan begrænses, både afgørende og farlig, for så er atomkrigen jo ikke mere så farlig for de magter, der for alvor selv råder over atomvåben. De bliver jo ikke, eller næsten ikke, ramt. Dermed øges faren for krig, og den, der tror, at atomkrigen kan begrænses til Europa, vil naturligvis især satse strategi og oprustning på en europæisk krig. Atomoprustningen bliver så mere og mere koncentreret i og omkring Europa, og teorien får en slags selvpfyldende effekt. Jeg tror, at fornemmelsen af dette er den dybeste årsag til den voksende modstand i Europas befolkninger mod atomoprustningen.

Man skulle ellers tro, at Europa for længst havde vænnet sig til rollen som gidsel. I december 1957 besluttede NATO at udstationere mellemdistanceraketter i Tyrkiet, Italien og England, rettet ind mod mål i Østeuropa og Sovjets vestlige områder. I 1959–61 gjorde Sovjet gengæld ved at opstille 700–800 SS-4- og SS-5-raketter, der sigtede på mål i Vesteuropa. Dengang blev der altså faktisk gjort anstalter til at lokalisere en atomkrig til vores verdensdel, men i løbet af 1960erne kom de langtrækkende, interkontinentale raketter for alvor ind i billedet, og omkring 1970 stod det klart, at en atomkrig uundgåeligt indebar gensidige angreb på supermagternes bagland.

Derfor er den fornyede interesse, som er kommet til udtryk fra amerikansk side for en begrænset atomkrig i Europa, mere uheldsvanger end tidligere. Den forudsætter en helt specifik styring af oprustningen, og denne specifikke styring har USA og NATO besluttet sig for.

I begyndelsen af 1960erne fjernede NATO de landbaserede mellemdistanceraketter fra Vesteuropa – der blev kun britiske og franske Polariseraketter tilbage – selv om Sovjet stadig havde sine 700–800 SS-4- og SS-5-raketter. Hvorfor gjorde NATO det? Sikken ubalance! Nej, slet ikke, men man var blevet i stand til at anbringe sine raketter på atomdrevne u-både, som er langt mere usårlige end de landbaserede raketter. Nogle af